

Nr 63

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 39 § 3 mom. och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 28 april 1961 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 160, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 39 § 3 mom. och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

I propositionen föreslås i sparstimulerande syfte en höjning med en tredjedel av det skattefria bottenbeloppet för inkomst av kapital samt av det s. k. försäkringsavdraget.

Det ovannämnda *författningsförslaget* är av följande lydelse.

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av 39 § 3 mom. och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 39 § 3 mom. och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

39 §.

39 §.

3 m o m. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver

3 m o m. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver

¹ Senaste lydelse av 39 § 3 mom. se 1957: 105 och av 46 § 2 mom. se 1960: 172.

(Nuvarande lydelse)

avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 m o m. I hemortskommunen — — — 1 000 kronor.

Har skattskyldig — — — eller underhållsbidraget.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor. Avdrag med högst 600 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änking eller fränskild) och haft hemmavarande barn under 16 år.

(Föreslagen lydelse)

avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 m o m. I hemortskommunen — — — 1 000 kronor.

Har skattskyldig — — — eller underhållsbidraget.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änking eller fränskild) och haft hemmavarande barn under 16 år.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1961 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1961 eller tidigare år.

Till utskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

A) de likalydande motionerna I: 673 av herr *Bengtson m. fl.* och II: 811 av herr *Hedlund m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till innevarande års höstriksdag rörande stimulans av det personliga sparandet i vad avser

a) premiering av det personliga nysparandet av reell karaktär,

b) premiering av sparande å särskilt sparkonto i bank eller annan penninginrättning, samt

c) inrättande av allmänt utjämningskonto i bank eller annan penninginrättning

i enlighet med vad i motionerna anförts.

B) de likalydande motionerna I: 674 av herr *Ewerlöf m. fl.* och II: 813 av herr *Hjalmarson m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Lag angående ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas att 39 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skall erhålla följande ändrade lydelse.

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med den andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. I den mån intäkten utgör avkastning av aktier eller andelar i ekonomisk förening må det extra avdraget ökas med 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med den andra maken, med 400 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

Vad i föregående stycke stadgas angående gift skattskyldig skall äga motsvarande tillämpning å skattskyldig, som under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställs änka, änkling eller frånskild) och haft hemmavarande barn under 16 år. (Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962.

C) de likalydande motionerna I: 675 av herr *Källqvist m. fl.* och II: 808 av herr *Jönsson* i Ingemarsgården *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till årets höstsession om åtgärder i syfte att stimulera det enskilda sparandet i enlighet med den av ledamöterna Antonsson, Brundin och Danmans avgivna reservationen till utredningen om sparstimulerande åtgärder (SOU 1961:2) innefattande dels *skattepremiering* för medel som insättes å särskilda sparkonton i bank eller därmed jämförlig inrättning,

dels allmänt *utjämningskonto* enligt i reservationen angivna riktlinjer.

D) de likalydande motionerna I: 677 av herr *Lundström m. fl.* och II: 810 av herr *Ohlin m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte — med godtagande av den i propositionen föreslagna höjningen av försäkringsavdragets maximibelopp — besluta sådan ändring, att avgiften till den allmänna sjukförsäkringen skall få avdragas för sig såsom en särskild avdragspost, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig författningstext.

E) de likalydande motionerna I: 678 av herrar *Ringaby* och *Ragnar Bergh* samt II: 809 av herrar *Magnusson* i Borås och *Nordgren*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att till följande paragrafer i kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola fogas nya moment av nedan angiven lydelse, nämligen till 22 § ett moment betecknat 4, till 25 § ett moment betecknat 4 samt till 29 § ett nytt moment betecknat 5, ävensom att till anvisningarna till 22 § samma lag skall fogas en ny punkt, betecknad 9, av den lydelse som nedan sägs.

22 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 21 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna och ej heller med högre belopp än som motsvarar 4 procent av den skattskyldiges i jordbruket nedlagda skattepliktiga förmögenhet. Extra avdrag som här sägs må vidare, tillsammans med förekommande extra avdrag enligt 25 § 4 mom. och 29 § 5 mom., endast åtnjutas i den mån avdrag enligt 39 § 3 mom. icke kunnat tillgodogöras av den skattskyldige.

25 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 24 § förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. Vad angår inskränkning i rätten att åtnjuta extra avdrag som här sagts skola bestämmelserna i 22 § 4 mom. och i punkt 9 av anvisningarna till 22 § äga motsvarande tillämpning.

29 §.

5 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 28 § förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. Vad angår inskränkning i rätten att åtnjuta extra avdrag som här sagts skola bestämmelserna i 22 § 4 mom. och i punkt 9 av anvisningarna till 22 § äga motsvarande tillämpning.

Anvisningar

till

22 §.

9. Beräkningen av den skattskyldiges i jordbruket nedlagda skattepliktiga förmögenhet skall ske på grundval av bestämmelserna i 2—5 §§ förordningen om statlig förmögenhetsskatt.

Om extra avdrag enligt 22 § 4 mom., 25 § 4 mom. eller 29 § 5 mom. samtidigt må åtnjutas i två eller flera förvärvskällor skall avdraget, med den inskränkning varom i 22 § 4 mom. stadgas, fördelas mellan förvärvskällorna i förhållande till nettointäkten av förvärvskällorna sådan denna skulle ha varit om extra avdrag ej förekommit.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla vid 1962 års taxering samt vid eftertaxering för 1962 och tidigare år.

F) de likalydande motionerna I: 679 av herr *Ringaby m. fl.* och II: 812 av herr *Nilsson i Svalöv m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga det till propositionen fogade förslaget till ändring i kommunalskattelagen med den ändring att 46 § 2 mom. erhåller följande lydelse:

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — njuta avdrag:

- 1) för periodiskt — — — eller uppfostran;
- 2) för dels — — — omyndiga barn;
- 3) för sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående sjukförsäkringsavgift enligt lagen om allmän sjukförsäkring, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige;
- 4) för premier och andra avgifter, som skattskyldig erlagt för försäkringar av följande slag, vilka ägas av honom själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn, nämligen kapitalförsäkring, arbetslöshetsförsäkring samt sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, därunder inbegripen avgift till sjukkassa för begravningshjälp, som ej avses i 33 § och som ej utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om allmän sjukförsäkring; samt

5) för belopp — — — 1 000 kronor.

Har skattskyldig — — — eller underhållsbidraget.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i 4) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställs änka, änklings eller frånskild) och haft hemmavarande barn under 16 år.

G) motionen I: 680 av herr *Spetz*, vari yrkas avslag å propositionen nr 160.

Till behandling i detta sammanhang har utskottet jämväl upptagit följande vid riksdagens början väckta, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 73 av herrarna *Ragnar Bergh* och *Ringaby* samt II: 88 av herr *Magnusson* i Borås m. fl., vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att till följande paragrafer i kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola fogas nya moment av nedan angiven lydelse, nämligen till 22 § ett moment betecknat 4, till 25 § ett moment betecknat

4 samt till 29 § ett nytt moment betecknat 5, ävensom att till anvisningarna till 22 § samma lag skall fogas en ny punkt, betecknad 9, av den lydelse som nedan sägs.

22 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 21 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna och ej heller med högre belopp än som motsvarar 4 procent av den skattskyldiges i jordbruket nedlagda skattepliktiga förmögenhet. Extra avdrag som här sägs må vidare tillsammans med förekommande extra avdrag enligt 25 § 4 mom. och 29 § 5 mom. endast åtnjutas i den mån avdrag enligt 39 § 3 mom. icke kunnat tillgodogöras av den skattskyldige.

25 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 24 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. Vad angår inskränkning i rätten att åtnjuta extra avdrag som här sagts skola bestämmelserna i 22 § 4 mom. och i punkt 9 av anvisningarna till 22 § äga motsvarande tillämpning.

29 §.

5 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 28 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. Vad angår inskränkning i rätten att åtnjuta extra avdrag som här sagts skola bestämmelserna i 22 § 4 mom. och i punkt 9 av anvisningarna till 22 § äga motsvarande tillämpning.

Anvisningar

till

22 §.

9. Beräkningen av den skattskyldiges i jordbruket nedlagda skattepliktiga förmögenhet skall ske på grundval av bestämmelserna i 2—5 §§ förordningen om statlig förmögenhetsskatt.

Om extra avdrag enligt 22 § 4 mom., 25 § 4 mom. eller 29 § 5 mom. samtidigt må åtnjutas i två eller flera förvärvskällor skall avdraget, med den inskränkning varom i 22 § 4 mom. stadgas, fördelas mellan förvärvskällorna i förhållande till nettointäkten av förvärvskällorna sådan denna skulle ha varit om extra avdrag ej förekommit.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla vid 1962 års taxering samt vid eftertaxering för 1962 och tidigare år.

2) de likalydande motionerna I: 258 av fru *Segerstedt-Wiberg m. fl.* och II: 208 av fru *Gunne m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att till 39 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall fogas ett fjärde moment av nedanstående lydelse.

39 §.

4 mom. Vad i 3 mom. stadgas angående gift skattskyldig skall äga motsvarande tillämpning å skattskyldig, som under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änklings eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, vilket stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat.

(Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962.

3) de likalydande motionerna I: 351 av herr *Ewerlöf m. fl.* och II: 409 av herr *Hjalmarson m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

1) Förslag

till

förordning om bostadssparande

Häriigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som under ett eller flera av åren 1962—1967 insätter medel i bank eller annan penninginrättning å särskilt konto för bostadsanskaffning (bostadskonto) må åtnjuta uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för vad sålunda insatts efter vad nedan sägs.

2 §.

Uppskov enligt 1 § må äga rum för ett belopp av tillhoppa högst 6 000 kronor under nämnda period, dock att för äkta makar beloppet må utgöra sammanlagt 12 000 kronor.

3 §.

Å bostadskonto insatta medel skola vara avsedda för förvärv av eget hem eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening. Den omständigheten att bostaden är förenad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet skall ej utgöra hinder för uppskov, som i 1 § sägs, under förutsättning att bostadsändamålet prövas vara det väsentliga, ej heller den omständigheten att bostaden är uppförd å jordbruksfastighet.

4 §.

Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för det beskattningsår, då uttag från bostadskonto sker, såvida icke de uttagna medlen under beskattningsåret använts för ändamål som i 3 § sägs, i vilket fall skattebefrielse skall äga rum.

Å bostadskonto insatta medel, som icke uttagits före utgången av år 1972, skola upptagas till beskattning vid 1973 års taxering.

5 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på bostadskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställd insättning å bostadskonto eller utbetalning från sådant konto.

6 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1962.

2) Förslag

till

*lag angående ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928
(nr 370)*

Härigenom förordnas att 39 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skall erhålla följande ändrade lydelse samt att till 46 § samma lag skall fogas ett fjärde moment av nedanstående lydelse.

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levttillsammans med den andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. I den mån intäkten utgör avkastning av aktier eller andelar i ekonomisk förening må det extra avdraget ökas med 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levttillsammans med den andra maken, med 400 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

4 mom. Har skattskyldig, som är ägare av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet) eller som innehar lägenhet med bostadsrätt, under beskattningsåret verkställt amortering av skuld å sådan fastighet eller sådan lägenhet till ett belopp överstigande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper å lägenheten, må han i hemortskommunen åtnjuta avdrag för överstigande amortering, dock högst med ett belopp av 700 kronor — jämte i förekommande fall 200 kronor för ettvarrt hemmavarande barn under 16 år — och endast i den mån den sammanlagda amorteringen icke motsvaras av en minskning under beskattningsåret av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda hos banker och andra penninginrättningar inestående medel.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser skola gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1962 eller tidigare år.

3) Förslag

till

förordning om utbildningssparande

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som för eget barns räkning i bank eller annan penninginrättning insätter medel å särskilt konto (utbildningskonto) utan att förbehålla sig rätt att däröver förfoga må vid taxering till kommunal och statlig inkomstskatt åtnjuta avdrag för vad sålunda insatts enligt vad nedan sägs.

Avdrag medges endast i den mån det insatta beloppet svarar mot en ökning under beskattningsåret av insättarens sammanlagda hos banker och andra penninginrättningar inestående medel. Beträffande äkta makar skall dylik ökning föreligga för makarna tillhopa.

2 §.

För varje barn må blott upprättas ett utbildningskonto. Kontot skall vara upprättat innan barnet fyllt 12 år.

3 §.

Insättning å utbildningskonto må uppgå till högst 1 200 kronor för år. Sammanlagt må insättningarna uppgå till högst 18 000 kronor.

Därest uttag å utbildningskonto skett, må insättning ej vidare förekomma. Ej heller må insättning ske efter det barnet fyllt 20 år.

Gottskrivning av å utbildningskonto upplupen ränta skall icke anses som insättning å kontot enligt denna förordning.

4 §.

Insättning å utbildningskonto skall vara bunden i minst 7 år och minst intill dess barnet fyllt 16 år.

5 §.

Uppkommer fråga om bestämmande av gåvoskatt för barnet, skall å utbildningskonto insatt belopp icke medräknas.

6 §.

Oavsett vad i 4 § sagts, må insatta medel fritt uttagas från utbildningskonto efter det barnet fyllt 21 år. Så vare ock fallet om barnet avlidit.

7 §.

Belopp som uttages från utbildningskonto skall icke anses som skattepliktig intäkt.

8 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på utbildningskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställda insättningar.

9 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1962.

4) de likalydande motionerna I: 475 av herr *Lundström m. fl.* och II: 552 av herr *Ohlin m. fl.*, vari hemstälts,

A. att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i ifrågavarande skatteförfattningar, att det s. k. omkostnadsavdraget skall uppföras med i deklarationen redovisat belopp, dock lägst 100 kr., och att med bibehållande av nuvarande maximisummor försäkringsavdraget må utnyttjas till det belopp som motsvaras av erlagda premier samt att avrundning av den beskattningsbara inkomsten skall ske nedåt till jämna tiotal kronor;

B. att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig författningstext.

5) de likalydande motionerna I: 74 av herrar *Eric Carlsson* och *Sundin* samt II: 85 av herr *Fälldin*, samt

6) de likalydande motionerna I: 487 av herr *Sveningsson m. fl.* och II: 549 av herr *Nilsson i Svalöv m. fl.*

I de under 5) och 6) upptagna motionerna har hemstälts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 22 § 1 mom., 29 § 1 mom. samt punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten av jordbruksfastighet må avdrag göras för omkostnader, såsom för:

allt, som är att hänföra till driftkostnader, såsom lön och underhåll åt arbetspersonal, som uteslutande eller huvudsakligen använts för jordbruket eller dess binäringar; anskaffning av levande eller döda inventarier till ersättning för avyttrade, uttrangerade eller genom olycksfall eller kreatursjukdom förlorade; reparation och underhåll av byggnader, stängsel, diken och inventarier; inköp av utsäde, foder, gödselmedel och dylikt; kostnader för skogs vård och underhåll, såsom förvaltning, bevakning, väg- och byggnadsunderhåll, skogskultur, skyddsdikning, skogsindelning med mera dylikt, ävensom, då fråga är om skogsavverkning, kostnader för virkets huggning, tillredning, utdrivning, flottning med mera; sjuk- och olycksfallsförsäkring avseende ägaren eller brukaren av fastigheten, försäkring av arbetspersonal, byggnader, skog, gröda, förråd och inventarier, som ej äro att hänföra till personlig löseegendom, med mera sådant;

värdeminskning, som — — — tillhörande fördelningsledningar.

Har skog — — — tidigare medgivits.

Har växande — — — av upplåtelsen.

Hemmavarande barn, — — — tillhöra arbetspersonalen.

Har sambruksförening — — — nämnda gottgörelse.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — jämförlig verksamhet;
premier för sjuk- och olycksfallsförsäkring avseende rörelseidkaren;
speciella för — — — tillhörande fördelningsledningar.

Anvisningar

till 20 §.

1. Till skattskyldigs levnadskostnader, för vilka avdrag enligt denna paragraf ej medgives, räknas bland annat premier för egna personliga försäkringar och avgifter till kassor, föreningar och andra sammanslutningar, i vilka den skattskyldige är medlem. Att i vissa speciella fall avdrag dock får göras för dylika premier och avgifter, framgår av stadgandena i 22 § 1 mom., 25 § 1 mom., 29 § 1 mom., 33 § och 46 § 2 mom.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 680, II: 85, II: 88, II: 208, II: 409, II: 549, II: 552 samt II: 808—813.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

- I. Inledning, s. 4—6.
- II. Kreditmarknadsutredningens förslag, s. 6—10.
- III. Av utredningen om sparstimulerande åtgärder berörda frågor, s. 10—26.
- IV. Departementschefen, s. 26—33.

Av innehållet i de föreliggande motionerna må här anföras följande.

Stimulans till ökat sparande

I de likalydande *motionerna I:73 och II: 88* erinras om att det s. k. sparavdraget vid beräkning av kapitalinkomst får åtnjutas endast om inkomsten är hänförlig till förvärvskällan kapital och utgör t. ex. ränta å banktillgodohavanden eller utdelning å aktier. Dessa former av småsparande premieras sålunda med en skattelättnad. Motionärerna framhåller att ett icke oväsentligt sparande förekommer även på andra sätt och då icke minst inom den svenska småföretagsamheten. Enskilda småföretagare måste för konsolidering eller fortsatta utvidgningar spara en del av förtjänsterna för framtiden. Nästan varje sådan företagare arbetar med ett visst eget kapital. Detta kapital är en av förutsättningarna för inkomsten, och en del av inkomsten är alltså att betrakta som inkomst av kapital medan en del utgör arbetsinkomst. För att vinna rättvisa på detta skatteområde förordar motionärerna att jordbrukare och andra enskilda företagare samt ägare av annan fastighet medges rätt att i sin deklaration göra avdrag med ett belopp intill 300 kronor för ensamstående och 600 kronor för äkta makar från vad som för dem utgör motsvarighet till inkomst av kapital. På grund av svårigheterna att här göra en uppdelning av inkomsten bör en schablon tillgripas. Motionärerna föreslår härutinnan, att inkomst förvärvad av jordbrukare och annan företagare samt av ägare av annan fastighet skall jämföras med kapitalinkomst till så stor del som motsvarar avkastning å det i företaget eller fastigheten nedlagda egna kapitalet efter en räntesats av 4 procent — dock högst den sammanlagda intäkten. Härifrån skall sålunda enligt förslaget medges avdrag enligt de för kapitalinkomst gällande reglerna.

I de likalydande *motionerna I: 258 och II: 208* föreslås viss utsträckning av det s. k. sparavdraget från inkomsten av kapital. Motionärerna erinrar om att ofullständiga familjer får sådant avdrag med högst samma belopp som ensamstående, 300 kr. I de familjer där ansvaret för barnens försörjning och uppfostran av olika skäl vilar på endast en av föräldrarna föreligger särskild anledning att genom sparande försöka i görligaste mån säkerställa barnens försörjning för det fall att familjeförsörjaren drabbas av sjukdom eller arbetslöshet eller i händelse av hans frånfälle. På grund härav har

exempelvis många änkor sökt undvika, att efter maken utfallet livförsäkringsbelopp förbrukas och i stället sökt placera medlen i bank såsom en viss säkerhet för i första hand barnens försörjning, därest hon själv skulle bli oförmögen att arbeta.

I *motionerna I: 351 och II: 409* förordas rätt till avdrag i deklARATIONEN för den som gör avsättningar till ett särskilt bostadskonto intill ett belopp av 6 000 kr. (för äkta makar 12 000 kr.) under loppet av 6 år. Därest de avsedda medlen används för byggande av egnahem eller anskaffande av bostadsrättslägenhet skall skattebefrielsen bli definitiv. Motionärerna förordar även skattefrihet för visst sparande i form av »överamorteringar» beträffande egnahem eller bostadsrättslägenhet. Såsom »normal amortering» betecknas därvid 1,5 % av taxeringsvärdet. Det högsta belopp per år som härvid bör få dras av i deklARATIONEN bör för barnlös skattskyldig vara 700 kr. med tillägg av 200 kr. för vart och ett förekommande barn under 16 år.

Vidare förordas att den som i viss ordning och som på vissa i motionerna angivna villkor för eget barns räkning insätter medel i bank eller annan penninginrättning på särskilt konto, utbildningskonto, föreslås skola erhålla avdrag vid inkomsttaxeringen för det under året insatta beloppet. För att i möjligaste mån få kontroll av att fråga är om nysparande, bör avdrag endast medges i den mån insättningen inte motsvaras av en minskning under året av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda tillgodohavanden i banker eller andra penninginrättningar. Utbildningskontot bör vara upprättat senast det år då barnet fyller 12 år. För varje barn får endast upprättas ett konto. Såsom högsta belopp för vad som under ett år må insättas på utbildningskonto föreslår motionärerna 1 200 kronor och såsom högsta sammanlagda belopp — bortsett från upplupna räntor — 18 000 kronor. Insättning bör inte få ske efter det år då barnet fyllt 20 år. Vidare bör enligt motionärernas mening föreskrivas att, om barnet börjat göra uttag från kontot, insättning sedan ej skall få ske. Insättningen på utbildningskonto bör ske i sådan form att de insatta medlen helt tillhör barnet. Dock bör gåvoskatt icke komma i fråga. Såsom villkor för skattefrihet bör uppställas att de insatta medlen spärras under viss tid, förslagsvis minst sju år och minst till det barnet fyllt 16 år.

Motionärerna i de likalydande *motionerna I: 675 och II: 808* uttalar att det är angeläget, att de sparstimulerande åtgärderna ges en mer generell utformning än vad som föreslagits i propositionen. Syftet bör vara att nå en så stor bredd som möjligt för åtgärderna att öka kapitalbildningen. Den extra sparstimulansen bör ges en sådan utformning, att »avkastningen» kommer att stå i proportion till sparandets omfattning. En väg att åstadkomma denna effekt är att låta sparprenierna utgå i form av skattelindring. Under remissbehandlingen av utredningens betänkande har också ett stort antal instanser understrukit det värdefulla i att premieringen anknyter till beskattningen. Motionärerna finner det beklagligt att finansministern avvisat den av reservanterna i utredningen förordade gemensamma linjen.

I de likalydande *motionerna I: 673 och II: 811* uttalas att speciella skäl föreligger för en premiering med syfte att stimulera till ett mera långsiktigt banksparande. Goda skäl kan emellertid anföras för att samhället bör premiera varje slag av sparande, d. v. s. i princip varje förbättring av nettoförmögenheten under en viss tidsperiod i den utsträckning som kan anses finansiellt möjligt och av rättviseskäl lämpligt. Det måste därför anses vara en primär uppgift att söka utforma ett system som möjliggör en sådan allsidig stimulans av det personliga sparandet. Självfallet blir möjligheterna till en positiv samhällsekonomisk effekt större om premieringen i princip omfattar allt personligt sparande. Det kan nämnas att amorteringssparandet enligt utredningen utgör inte mindre än ca en tredjedel av hushållens samlade finansiella sparande. Det är angeläget att även sådant sparande kan bli föremål för stimulans. Den vägledande principen bör vara att den enskilde skall ha full frihet att välja sparmål och former för sparandet samt därvid oavsett mål och form åtnjuta premiering.

I *motionen I: 680* framhålls att motiveringen för sparavdragets höjning är den sparstimulans, som förmenas ligga i dessa avdrag. De förslag och försök som gjorts har i regel tagit sikte på att stimulera nysparande. Försöken torde kunna betecknas som kostsamma och i stort sett misslyckade. Oberoende av premieringen skulle med all sannolikhet sparandet ändå kommit till stånd. Glädjande nog har det enskilda sparandet ökat i snabbare takt än den allmänna inkomstökningen. En skatteminskning som premiering synes under dessa förhållanden inte bara onödig utan också principiellt felaktig.

Avdrag för försäkringsparande

I de likalydande *motionerna I: 475 och II: 552* föreslås att avdrag för försäkringspremier skall få göras med det belopp som motsvaras av erlagd premie med bibehållen maximering. Schabloniseringen av försäkringsavdragen, som innebär att ett visst avdrag för försäkringspremier alltid skall göras oavsett storleken av faktiskt erlagda premier, bör således slopas. Schablonregeln strider klart mot intresset att genom rätt till avdrag för försäkringspremier stimulera det enskilda försäkringsparandet. Den nuvarande utformningen av regeln medför enligt taxeringsmyndigheternas erfarenheter dessutom ett mycket stort antal feldeklARATIONER, som taxeringsmyndigheterna måste rätta.

Som skäl för yrkandet i de inbördes likalydande *motionerna I: 74 och II: 85* samt *I: 487 och II: 549* anföres följande.

Motionärerna framhåller att skillnad föreligger i beskattningshänseende mellan arbetsgivare och anställda i fråga om avdrag för sjuk- och olycksfallsförsäkringspremier. Arbetsgivaren svarar för den anställdes premier i vad avser sjuk- och olycksfallsförsäkringen utom för den del av premien, som avser grundsjukpenning, sjukhusvård, reseersättningar och läkemedelsrabatter. Löntagarens självdeklaration belastas under allmänna avdrag endast med den del av kostnaden för allmänna sjukförsäkringen som belöper

sig på grundförsäkringen. Arbetsgivarens premiekostnader för den anställde måste anses som en del av den totala lönen, men denna lönedel blir i princip skattefri. Däremot har egna företagare att själva bekosta hela sitt försäkringsskydd. Vid sidan av grundförsäkringen måste företagaren, där est han inte driver sitt företag såsom aktiebolag, teckna personliga försäkringar för att skydda sig mot alltför stort inkomstbortfall i händelse av sjukdom eller olycksfall. På grund härav blir utrymmet för premiekostnaden för övriga i och för sig avdragsgilla personliga försäkringar betydligt mindre för företagaren än för löntagaren. Denna orättvisa i beskattningen skulle undanröjas om företagare medges rätt att från inkomst av jordbruk eller rörelse göra avdrag för premierna för nödvändiga kompletterande personliga sjuk- och olycksfallsförsäkringar.

I de likalydande *motionerna I: 679 och II: 812* uttalas likaså, att reglerna rörande det s. k. försäkringsavdraget vid beskattningen missgynnar företagarna. En möjlighet att åstadkomma likställighet på detta område mellan företagare och löntagare är att medge de förra rätt att i förvärvskällan få avdra den del av avgiften som är att betrakta som arbetsgivaravgift. En annan möjlighet är att utbryta avgiften för sjukförsäkringen ur försäkringsavdraget och upptaga sjukförsäkringsavgiften för sig såsom nu är fallet beträffande folkpensionsavgiften. En sådan lösning har enligt propositionen förordats av ett antal remissinstanser. Motionärerna förordar den senare metoden, som kommer att verka sparfrämjande, i det att hela det i propositionen föreslagna försäkringsavdraget kan utnyttjas för frivilliga försäkringar av olika slag.

Till stöd för yrkandet i *motionerna I: 677 och II: 810* uttalas att flera skäl talar för ett utbrytande av den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften till en fristående avdragspost i likhet med vad som gäller för folkpensionsavgiften. Huvudmotivet bakom det nuvarande försäkringsavdraget är att stimulera det frivilliga försäkringssparandet. Att avdraget för sjukförsäkringsavgiften nu får ske inom ramen för försäkringsavdraget, beror givetvis huvudsakligen på att sjukförsäkringen tidigare varit frivillig. Den allmänna sjukförsäkringens obligatoriska karaktär borde i och för sig leda till att avgiften utbröts till en särskild avdragspost. Så länge den ligger inom ramen för det allmänna försäkringsavdraget måste den inkräkta på utrymmet för de frivilliga försäkringarna. För att reducera denna verkan har statsmakerna hittills valt vägen att höja försäkringsavdragets maximum. En långsiktig och från principiella synpunkter mer tilltalande lösning kan knappast nås denna väg. En annan omständighet som bör beaktas, är den för närvarande olikartade ställning i avdragshänseende som på denna punkt råder mellan löntagare och företagare.

I *motionen I: 680* erinrar motionären om att en stor del av premierna för en försäkring icke utgör sparande. Endast kapitalförsäkringsdelen kan med rätta hänföras till sparande. Återstoden är riskfördelning. Skattelagsakkunniga ifrågasatte i betänkande, SOU 1954: 18, att försäkringsavdraget skulle av principiella skäl avskaffas. Känt är hur ifrågavarande avdragsrätt utnyttjas som skäl av mindre nogräknade ackvisitörer.

Övriga frågor

I motionerna I: 475 och II: 552 föreslås att omkostnadsavdraget under inkomst av tjänst icke skall — såsom nu — avrundas till närmast lägre hundratal kronor. Härigenom bortfaller incitamentet för den skattskyldige att söka redovisa omkostnader, som för upp avdragsbeloppet till ett högre ligande hundratal kronor. Vidare yrkas att den beskattningsbara inkomsten skall i enlighet med tidigare gällande regler avrundas nedåt till närmast lägre tiotal kronor. Avrundningen till närmast lägre 100-tal kronor har inte medfört någon arbetsbesparing vid skattedebiteringar.

Utskottet

Frågan om premiering av sparande genom lättnader vid beskattningen har under det senaste decenniet ägnats betydande uppmärksamhet. År 1957 hemställde riksdagen om tillsättande av en utredning med uppgift att allsidigt och förutsättningslöst söka utrona, huruvida det var lämpligt och möjligt att skattevägen stimulera nysparande och vilka former som därvid borde komma i fråga. Denna undersökning har numera verkställts av utredningen om sparstimulerande åtgärder, som framlagt resultatet av sitt arbete i ett i början av detta år avgivet betänkande (SOU 1961: 2). Därvid har utredningen förordat vissa åtgärder i syfte att främja sparandet på annat sätt än genom lättnader i beskattningen. Bl. a. föreslås införande av en ny sparform efter i huvudsak samma riktlinjer som ungdomens lönsparande, förslagsvis benämnt allmänna lönsparandet. Vidare förordar utredningen vissa åtgärder i syfte att främja bostadssparandet. Däremot har majoriteten i utredningen ansett att det icke är möjligt att förorda att det totala enskilda sparandet stimuleras genom en definitiv skatteminskning satt i relation till det belopp som insättes på ett särskilt konto. Sammanfattningsvis konstaterar utredningen beträffande möjligheterna att genom ett system med definitiv skatteminskning stimulera sparandet att det inte går att endast premiera sådant sparande som är framkallat av själva premieringsförfarandet. Premieringen måste omfatta även medel som härrör från sparande, som ändå skulle ha skett, samt sådana medel, som härrör från tidigare befintliga tillgångar. Premieringskostnaderna skulle med all sannolikhet bli lika stora som eller större än den framkallade sparandeökningen. Vidare skulle kostnaderna komma att bli av den storleksordningen att de kunde få betydande verkningar på statens och kommunernas finanser.

Utredningen har även behandlat frågan om ett system för sparpremiering byggt på uppskjuten beskattning och därvid funnit att ett förfarande med uppskov med beskattningen för ett sparat belopp sannolikt komme att leda till en viss sparandeökning av långsiktig karaktär. Införandet av bestämmelser härom vore emellertid till väsentlig del inte enbart en fråga

om att åstadkomma en stimulans av sparandet utan även en fråga om inkomstutjämnning mellan olika år. Ett förslag i detta hänseende komme därför att i olika avseenden beröra nu pågående skatteutredningar och ha samband med av dessa behandlade frågor och borde därför tas upp till övervägande i samband med övriga skattefrågor.

Mot utredningens ståndpunktstagande i frågan om skattepremiering av sparande har två reservationer anförts inom utredningen. Ledamöterna i utredningen Antonsson, Brundin och Danmans har sålunda förordat införande av former för sparpremiering genom såväl definitiv skatteminskning, i form av särskilda sparkonton, som genom uppskjuten beskattning genom utjämningskonton. Ledamoten Antonsson har därjämte uttalat sig för en premiering av även annat sparande än de nämnda formerna för banksparande.

I förevarande proposition har departementschefen redovisat sitt ställningstagande till utredningens förslag och därvid sagt sig ämna i annat sammanhang överväga förslagen beträffande lönsparandet och bostadssparandet. Departementschefen har i likhet med utredningens majoritet funnit, att en direkt premiering skattevägen av sparandet icke erbjuder en framkomlig väg. I stället anser departementschefen att en lindring i beskattningen av sparkapitalets avkastning bör genomföras och förordar i sådant syfte en höjning med en tredjedel av de skattefria bottenbeloppen för inkomst av kapital. Härigenom skulle maximibeloppet för det s. k. sparavdraget, vilket nu utgör 300 kronor, eller för makar gemensamt 600 kronor, komma att höjas till 400 resp. 800 kronor.

I motionen I: 680 yrkas att riksdagen avslår Kungl. Maj:ts förslag.

För egen del har utskottet ansett att ytterligare åtgärder i syfte att uppmuntra nysparandet kan vara förtjänta av att övervägas. Ett ökat enskilt sparande innebär nämligen att den enskilde medborgaren i vidgad utsträckning avstår från löpande konsumtion och att ytterligare utrymme härigenom skapas för tillgodoseende av investeringsbehov i samhället. Inte minst i nuvarande konjunkturläge är detta av betydelse, och med hänsyn härtill talar skäl för att avsedda sparstimulerande åtgärder vidtas utan dröjsmål. Utskottet har därför funnit sig böra tillstyrka bifall till Kungl. Maj:ts förslag om höjning av maximibeloppen för det s. k. sparavdraget.

I vissa av de föreliggande motionerna har föreslagits åtgärder i syfte att motsvarande avdrag skall medges även från annan inkomst än kapitalinkomst.

I de likalydande motionerna I: 73 och II: 88 — liksom i motionerna I: 678 och II: 809 — hemställes att rätten att åtnjuta s. k. sparavdrag skall utsträckas att gälla även fysiska personer, som har inkomst av rörelse, jordbruk eller annan fastighet. Avdragsbeloppet skall enligt förslaget maximeras till beloppet av en efter fyra procent ränta beräknad avkastning av det egna kapital, som den skattskyldige kan ha nedlagt i förvärvskällan i fråga.

Även om den ifrågasatta åtgärden kan vara ägnad att främja sparandet synes dock den sparfrämjande effekten av förslaget böra bedömas såsom tämligen ringa. Till stöd för motionsyrkandet har emellertid inte i främsta rummet åberopats dess inverkan på sparandet, utan att en vidgad rätt att åtnjuta sparavdraget skulle medföra större rättvisa mellan olika kategorier inkomsttagare. Enligt gällande regler får sparavdraget åtnjutas av samtliga inkomsttagare, som har behållen inkomst av kapital, sålunda även av dem som har huvudinkomst av rörelse, jordbruk eller annan fastighet. Ingenting tyder på att kategorien företagare genomsnittligt sett skulle utnyttja avdraget i mindre omfattning än t. ex. löntagare. Självfallet kan vid bedömning av det berättigade i föreliggande yrkande utskottet inte underlåta att ta hänsyn till det kända förhållandet, att beskattningsreglerna i fråga om inkomst av rörelse och jordbruk medger rörelseidkare resp. jordbrukare med bokföringsmässig redovisning vidsträckta möjligheter till konsolidering genom vinstreglerande dispositioner, som innebär uppskov med inkomstbeskattningen av intäkter i verksamheten. De skattemässiga fördelar, som dylika beskattningsregler innebär, torde vara avsevärt större än de, som sparavdraget erbjuder. Utskottet finner sig i betraktande av angivna förhållanden icke kunna dela den uppfattningen, att den yrkade lagstiftningsåtgärden uppbäres av ett rättvisekrav. Utskottet avstyrker med hänvisning till det anförda motionerna I: 73 och II: 88 samt I: 678 och II: 809.

I fråga om förslaget i motionerna I: 258 och II: 208 samt I: 674 och II: 813 att ogift med hemmavarande barn skulle bli berättigad till s. k. sparavdrag från inkomst av kapital med samma belopp som gäller för makar gemensamt, vill utskottet framhålla, att ogift försörjare och varje dennes barn är, var för sig, berättigad till sparavdrag med det lägre beloppet. Någon samtaxering sker icke av föräldrars och barns inkomster. Med hänsyn till dessa förhållanden torde anledning inte föreligga att ge försörjaren dubbelt sparavdrag. På grund härav avstyrker utskottet bifall till de angivna motionerna.

I motionerna I: 351 och II: 409 liksom i motionerna I: 674 och II: 813 har förordats skattefrihet i viss utsträckning även för avkastning å aktier och föreningsandelar. Då det inte kan anses vara motiverat att införa särskilda bestämmelser för vissa slag av kapitalinkomster, får utskottet avstyrka motionerna i denna del.

I motionerna I: 351 och II: 409 föreslås även skattefrihet för visst sparande i form av »överamorteringar» beträffande egnahem eller bostadsrättslägenhet. Såsom »normal amortering» anses därvid ett belopp, motsvarande 1,5 procent av taxeringsvärdet. Det högsta belopp per år som bör få dras av i deklarationen bör för barnlös skattskyldig vara 700 kronor med tillägg av 200 kronor för vart och ett förekommande barn under 16 år. Inte heller detta yrkande kan utskottet biträda, i synnerhet som ett dylikt avdrag skulle i hög grad föranleda komplikationer vid taxeringen.

I förevarande sammanhang har utskottet även att behandla väckta motionsyrkanden om införande av nya former av skattepremierat sparande. Förslag om lagstiftningsåtgärder i detta hänseende har framlagts i motionerna I:351 och II:409. I dessa motioner förordas rätt till avdrag i deklarationen för den som gör avsättningar till ett särskilt bostadskonto intill ett belopp av 6 000 kronor (för äkta makar 12 000 kr.) under loppet av sex år. Därest de avsedda medlen används för byggande av egnahem eller anskaffande av bostadsrättslägenhet skall skattebefrielsen bli definitiv. Vidare förordas att den som i viss ordning och på vissa i motionerna angivna villkor för eget barns räkning insätter medel i bank eller annan penninginrättning på särskilt konto, utbildningskonto, skall erhålla avdrag vid inkomsttaxeringen för det under året insatta beloppet. Yrkandena åsyftar således en definitiv skattebefrielse genom kontoinsättningar.

I de inbördes likalydande motionerna I:673 och II:811 samt I:675 och II:803 yrkas att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag till höstriksdagen om premiering av sparande å särskilt sparkonto i bank eller annan penninginrättning, samt inrättande av allmänt utjämningskonto i huvudsaklig överensstämmelse med den vid förenämnda betänkande fogade reservationen. I det förstnämnda motionsparet framställes tillika motsvarande yrkande såvitt avser premiering av det personliga nysparandet av reell karaktär.

I anslutning till samtliga dessa motionsyrkanden får utskottet erinra om att utredningen om sparsstimulerande åtgärder ingående övervägt skattepremiering av den art motionärerna förordar. De skäl, som utredningen åberopat för sitt ställningstagande och vilka i korthet redovisats ovan, finner utskottet bärande. Utskottet kan därför inte tillstyrka förevarande motionsyrkanden.

Sedan länge har försäkrings-sparandel gynnats i beskattningshänseende. Redan år 1910 infördes i syfte att uppmuntra försäkringstecknandet rätt till visst avdrag för erlagda premier för kapitalförsäkringar samt sjuk- och olycksfallsförsäkringar. Premier för dessa slag av försäkringar är eljest icke avdragsgilla, enär utfallande försäkringsbelopp för sådana försäkringar i princip icke beskattas.

För närvarande gäller beträffande detta avdrag följande. Avdrag medges med högst 600 kronor för makar gemensamt och för ensamstående med hemmavarande barn samt med högst 300 kronor för annan skattskyldig. I avdragsbeloppet inrymmes även avgift till den allmänna sjukförsäkringen. Avdrag med 150 kronor för ogift och 300 kronor för makar medges schablonmässigt för alla, även om vederbörande icke haft några utgifter av detta slag. Större delen av schablonavdraget täcks emellertid i flertalet fall av sjukförsäkringsavgiften. Den som haft utgifter för ifrågavarande slag av försäkringar med högre belopp än schablonbeloppet kan inom ramen för nämnda maximibelopp få avdrag för sina verkliga kostnader, om dessa specificeras i deklarationen.

I propositionen förordas, att avdragens maximibelopp höjes till 400 kronor för ogift och 800 kronor för gifta samt för ensamstående med barn.

I motionen I: 680 yrkas avslag å propositionen även i denna del. I andra motioner återigen förordas åtgärder med syfte att ge försäkringssparandet än större stimulans än vad departementschefens förslag innebär. Sålunda yrkas i motionerna I: 475 och II: 552 samt I: 679 och II: 812, att den schablonmässiga delen av försäkringsavdraget slopas, varigenom den sparfrämjande effekten ökas. Ett ytterligare skäl för yrkandet är att motionärerna ansett avdraget komplicera deklara-tions- och taxeringsförfarandet. Vidare framlägges i motionerna I: 679 och II: 812 samt I: 677 och II: 810 förslag att från försäkringsavdraget bryta ut den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften och medge avdrag för denna avgift för sig såsom allmänt avdrag. Därigenom skulle större utrymme beredas för frivilliga försäkringar. Det skulle också bli möjligt att tillgodose önskemålen om en lika behandling av företagare och anställda, då det gäller möjligheterna att utnyttja försäkringsavdraget för andra försäkringar än den lagstadgade sjukförsäkringen.

Sistnämnda spörsmål har även uppmärksammats i motionerna I: 74 och II: 85 samt I: 487 och II: 549, vari yrkats att jordbrukare eller rörelseidkare såsom omkostnad i förvärvskällan skall få göra avdrag för sjuk- och olycksfallsförsäkring som avser honom själv.

Utskottet får i anledning härav framhålla följande.

Ett slopande av den schablonmässigt bestämda delen av försäkringsavdraget skulle leda till skatteskärpningar för de grupper skattskyldiga, vilka på grund av låga inkomster eller eljest, har inga eller små kostnader för försäkringspremier, däribland den stora gruppen pensionärer. Enligt utskottets mening bör en åtgärd som får sådana konsekvenser inte genomföras. Utskottet, som ej heller är övertygat om att ett slopande av schablonavdraget skulle medföra någon fördel ur förenklingssynpunkt, kan således ej biträda förevarande motionsyrkanden.

Vad beträffar förslaget att bryta ut den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften från försäkringsavdraget vill utskottet framhålla, att därigenom skulle tillskapas ytterligare en avdragsform, vilken skulle ändra principerna för beskattningen av försäkringstagare. Utskottet vill även erinra om att anledningen till att försäkringsavdragets maximibelopp år 1955 höjdes från 200 resp. 400 kr. till 300 resp. 600 kr. var att — även sedan premier för den obligatoriska sjukförsäkringen blev avdragsgilla inom ramen för försäkringsavdraget — bibehålla utrymmet för frivilliga försäkringar vid genomsnittligt sett samma belopp som tidigare.

Ett utbrytande av sjukförsäkringsavgiften skulle vidare förutsätta att den schablonmässigt bestämda delen av försäkringsavdraget minskas, vilket delvis skulle medföra samma olägenheter, som utskottet nyss berört med avseende å pensionärer m. fl. En reform i den angivna riktningen bör därför åtminstone för närvarande inte genomföras. Utskottet avstyrker således de angivna motionsyrkandena.

Med det anförda har utskottet tagit ställning till konstruktionen av försäkringsavdraget, varför endast återstår att behandla frågan om maximibeloppen för avdraget bör höjas i enlighet med departementschefens förslag

eller, som yrkas i motionen I: 680, bibehållas på nuvarande nivå. Enligt utskottets mening bör om — i enlighet med vad utskottet ovan förordat — avdraget från inkomst av kapital höjas, en motsvarande höjning av försäkringsavdraget komma till stånd. Utskottet biträder således Kungl. Maj:ts förslag även i denna del, vilket innebär att utskottet finner yrkandet i motionen I: 680 böra avslås.

Utskottet har slutligen att ta ställning till yrkandet i motionerna I: 74 och II: 85 samt I: 487 och II: 549 rörande avdrag för rörelseidkares och jordbrukares egna sjukförsäkringar.

I motionerna har påpekats att eftersom en anställd inte själv behöver svara för sitt skydd mot olycksfall i arbete får han större utrymme för avdrag inom ramen för det s. k. försäkringsavdraget för premier avseende andra försäkringar än sådan skattskyldig, som själv måste bekosta premierna för egen olycksfallsförsäkring. Detta förhållande har av motionärerna betecknats som en orättvisa.

Den olikhet som föreligger sammanhänger med den konstruktion man valt i fråga om beskattningen av utfallande försäkringsbelopp. Då bestämmelserna antogs diskuterades huruvida den obligatoriska yrkesskadeförsäkringen skulle i beskattningshänseende behandlas på samma sätt som annan försäkring tagen för olycksfall i arbete, d. v. s. arbetstagaren skulle skatta fullt för utfallande belopp, och i den mån han själv haft någon kostnad för premie få göra avdrag under inkomst av tjänst för sådan kostnad. Givetvis hade det varit möjligt att göra en sådan konstruktion även beträffande den obligatoriska sjuk- och yrkesskadeförsäkringen. Det hade emellertid då varit nödvändigt att höja ersättningsbeloppen till sådan nivå att den anställde efter skatteavdrag fått samma nettobelopp som nu. En sådan konstruktion skulle självfallet ha medfört att premiekostnaderna stigit avsevärt. Vilket alternativ man valde spelade för den anställde i princip ingen roll; han skulle i båda fallen få samma nettobehållning. Eftersom premiekostnaderna skulle åvila arbetsgivaren hade inte heller dessas storlek någon betydelse för den anställde.

En följd av att den anställde icke själv behöver svara för sitt försäkringskydd mot olycksfall blir, att han får något större utrymme under försäkringsavdraget för premier för försäkringar av annan art än den, som själv måste bekosta premier för olycksfallsförsäkring. Att med utgångspunkt från detta förhållande vidtaga en ändring i den riktning motionärerna yrkat finner utskottet emellertid inte böra ifrågakomma. Beskattningen av en företagares sjuk- eller olycksfallsförsäkring sker icke efter andra grunder än som gäller för flertalet andra försäkringar av denna art. Utskottet anser sig därför böra avstyrka bifall till de föreliggande motionerna.

Under återopandande av vad sålunda anförts får utskottets hemställa,

A. att riksdagen, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 160 och med avslag å motionen I: 680 av herr Spetz, måtte för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändrad lydelse av 39 § 3 mom. och 46 §

2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

B. att följande motioner, nämligen

1 a) de likalydande motionerna I: 73 av herrar Ragnar Bergh och Ringaby samt II: 88 av herr Magnusson i Borås m. fl.,

b) de likalydande motionerna I: 678 av herrar Ringaby och Ragnar Bergh samt II: 809 av herrar Magnusson i Borås och Nordgren,

2 a) de likalydande motionerna I: 674 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 813 av herr Hjalmarson m. fl.,

b) de likalydande motionerna I: 258 av fru Segerstedt Wi-berg m. fl. och II: 208 av fru Gunne m. fl.,

c) de likalydande motionerna I: 351 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 409 av herr Hjalmarson m. fl., såvitt motionerna avser ändring i kommunalskattelagen,

3) de likalydande motionerna I: 351 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 409 av herr Hjalmarson m. fl., såvitt motionerna avser bostadssparande och utbildningssparande,

4 a) de likalydande motionerna I: 673 av herr Bengtson m. fl. och II: 811 av herr Hedlund m. fl.,

b) de likalydande motionerna I: 675 av herr Källqvist m. fl. och II: 808 av herr Jönsson i Ingemarsgården m. fl.,

5 a) de likalydande motionerna I: 679 av herr Ringaby m. fl. och II: 812 av herr Nilsson i Svalöv m. fl.,

b) de likalydande motionerna I: 677 av herr Lundström m. fl. och II: 810 av herr Ohlin m. fl.,

c) de likalydande motionerna I: 475 av herr Lundström m. fl. och II: 552 av herr Ohlin m. fl., såvitt motionerna avser det s. k. försäkringsavdraget,

6 a) de likalydande motionerna I: 74 av herrar Eric Carlsson och Sundin samt II: 85 av herr Fäldin,

b) de likalydande motionerna I: 487 av herr Sveningsson m. fl. och II: 549 av herr Nilsson i Svalöv m. fl., ävensom

7) de likalydande motionerna I: 475 av herr Lundström m. fl. och II: 552 av herr Ohlin m. fl., såvitt motionerna avser omkostnadsavdrag och beskattningsbara belopp,

måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 18 maj 1961

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, Jansson, Spetz, fröken Ranmark, herrar Söderquist, Yngve Nilsson, Wärnberg, Sundin och Gösta Jacobsson; samt

från andra kammaren: herrar Brandt i Aspabruk, Allard, Kollberg, Nilsson i Svalöv, Vigelsbo, Engkvist, Gustafson i Göteborg, Magnusson i Borås, Andersson i Essvik och Kristenson i Göteborg.

Reservationer

I) av herr *Spetz*, vilken — med hänvisning till innehållet i motionen I: 680 — ansett att utskottet under punkten A) bort hemställa, att riksdagen med bifall till motionen I: 680 måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 160.

II) av herrar *Yngve Nilsson*, *Gösta Jacobsson*, *Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås, vilka beträffande s. k. *aktiesparande* hemställt under punkten A,

att riksdagen — i anledning av de likalydande motionerna I: 351 av herr *Ewerlöf* m. fl. och II: 409 av herr *Hjalmarson* m. fl. såvitt motionerna avser ändring i kommunalskattelagen, samt de likalydande motionerna I: 674 av herr *Ewerlöf* m. fl. och II: 813 av herr *Hjalmarson* m. fl., — måtte för sin del antaga den i sistnämnda två motioner föreslagna lydelsen av 39 § 3 mom. första stycket kommunalskattelagen.

III) av herrar *Söderquist*, *Yngve Nilsson*, *Gösta Jacobsson*, *Kollberg*, *Nilsson* i Svalöv, *Gustafson* i Göteborg och *Magnusson* i Borås, vilka beträffande frågan om att *bryta ut den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften ur det allmänna försäkringsavdraget att avdragas för sig*

dels ansett att utskottet bort tillstyrka yrkandena i motionerna I: 677 av herr *Lundström* m. fl. och II: 810 av herr *Ohlin* m. fl. samt motionerna I: 679 av herr *Ringaby* m. fl. och II: 812 av herr *Nilsson* i Svalöv m. fl., samt att den del av utskottets yttrande å sid. 22, som börjar å rad 18 nedifrån med orden »Vad beträffar» och slutar å rad 4 nedifrån med orden »angivna motionsyrkandena.», bort ha följande lydelse:

»Försäkringsavdragets ursprungliga uppgift har varit att stimulera det enskilda, frivilliga försäkringssparandet. En inbakning av den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften i detta avdrag, vilket för närvarande sker, strider sålunda mot försäkringsavdragets syfte. I likhet med vad fallet är med den obligatoriska folkpensionsavgiften synes det utskottet riktigt att sjukförsäkringsavgiften får avdragas för sig. En sådan omläggning skulle utan tvivel leda till en viss förenkling av deklarationsarbetet, då det nuva-

rande försäkringsavdragets konstruktion visat sig vara svårhanterlig för deklaranterna.

Genom ett utbrytande av sjukförsäkringsavgiften ur försäkringsavdraget till en särskild avdragspost skulle — såsom påpekats i de förevarande motionerna — en mera likartad behandling i avseende på detta avdrag uppnås mellan olika kategorier skattskyldiga. Härmed har syftet med motionerna I: 74 och II: 85 samt I: 487 och II: 549 tillgodosetts. Samtidigt skulle ramen för avdrag för premier till frivilligt försäkringssparande vidgas på en väg, som inte minst på längre sikt synes utskottet ändamålsenlig.»

dels ock under punkten A hemställt,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 677 av herr Lundström m. fl. och II: 810 av herr Ohlin m. fl. samt de likalydande motionerna I: 679 av herr Ringaby m. fl. och II: 812 av herr Nilsson i Svalöv m. fl. måtte antaga den lydelse av 46 § 2 mom. kommunalskattelagen, som föreslagits i sistnämnda två motioner.

IV) av herrar *Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson, Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås, vilka beträffande *sparavdrag för jordbrukare m. fl.* under punkten B 1) hemställt,

att riksdagen — i anledning av de inbördes likalydande motionerna I: 73 av herrar Ragnar Bergh och Ringaby samt II: 88 av herr Magnusson i Borås m. fl. ävensom I: 678 av herrar Ringaby och Ragnar Bergh samt II: 809 av herrar Magnusson i Borås och Nordgren — måtte för sin del antaga det vid sistnämnda två motioner fogade förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

V) av herrar *Söderquist, Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson, Kollberg, Nilsson* i Svalöv, *Gustafson* i Göteborg och *Magnusson* i Borås, vilka beträffande *sparavdrag för ofullständiga familjer*

dels anfört följande:

»I de likalydande motionerna I: 258 av fru Segerstedt Wiberg m. fl. och II: 208 av fru Gunne m. fl. har hemställts, att det enligt 39 § 3 mom. utgående s. k. kapitalavdraget vad angår ogift och därmed jämförlig skattskyldig med minderåriga barn skall medgivas med samma belopp som för äkta makar. Samma yrkande har ställts i motionerna I: 674 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 813 av herr Hjalmarson m. fl. Motionärerna åberopar bl. a. det förhållandet att i fråga om försäkringsavdraget samma högsta avdragsbelopp tillämpas för ensam skattskyldig med minderåriga barn som för äkta makar. Vi biträder yrkandet i nämnda motioner.»

dels ock ansett att utskottet med bifall till förenämnda motioner bort hemställa,

att riksdagen måtte för sin del antaga det i motionerna I: 674 och II: 813 framlagda förslaget till lag angående ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), såvitt gäller 39 § 3 mom. andra stycket.

VI) av herrar *Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson, Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås, vilka beträffande *amorteringssparande* hemställt under punkten B 2 c),

att riksdagen — i anledning av de likalydande motionerna I: 351 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 409 av herr Hjalmarson m. fl. — måtte för sin del antaga följande

Förslag

till

lag angående ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att till 46 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall fogas ett nytt moment, betecknat 5 mom., av nedanstående lydelse.

46 §.

5 mom. Har skattskyldig, som är ägare av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet) eller som innehar lägenhet med bostadsrätt, under beskattningsåret verkställt amortering av skuld å sådan fastighet eller sådan lägenhet till ett belopp överstigande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper å lägenheten, må han i hemortskommunen åtnjuta avdrag för överstigande amortering, dock högst med ett belopp av 700 kronor — jämte i förekommande fall 200 kronor för ettvarrt hemmavarande barn under 16 år — och endast i den mån den sammanlagda amorteringen icke motsvaras av en minskning under beskattningsåret av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda, hos banker och andra penninginrättningar inestående medel.

(Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser skola gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1962 eller tidigare år.

VII) av herrar *Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson, Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås, vilka beträffande *bostadssparande* och *utbildningssparande* hemställt under punkten B 3),

att riksdagen måtte — i anledning av de likalydande motionerna I: 351 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 409 av herr

Hjalmarson m. fl., såvitt motionerna avser bostadssparande och utbildningssparande — antaga de vid motionerna fogade förslagen till

- 1) *förordning om bostadssparande*
- 2) *förordning om utbildningssparande*

VIII) av herrar *Söderquist, Sundin, Kollberg, Vigelsbo* och *Gustafson* i Göteborg, vilka beträffande *skattepremiering av sparande*

dels ansett att utskottet bort tillstyrka yrkandet i de likalydande motioner nr I: 675 av herr Källqvist m. fl. och II: 808 av herr Jönsson i Ingemarsgården m. fl. ävensom yrkandena under punkterna 2) och 3) i de likalydande motionerna I: 673 av herr Bengtson m. fl. och II: 811 av herr Hedlund m. fl. samt att den del av utskottets yttrande å s. 21, som börjar å rad 22 uppifrån med orden »I anslutning» och slutar å rad 27 med orden »förevarande motionsyrkanden.», bort ha följande lydelse:

»Utskottet delar uppfattningen att de sparstimulerande åtgärderna bör ges en mer generell utformning än vad som förordats i propositionen. Den i förevarande motioner förordade metoden att anknyta sparpremieringen till särskilda sparkonton i bank jämte kompletterande möjligheter till utjämningskonton synes utskottet vara en framkomlig väg. Härigenom kan premieringen för sparinsatsen ges formen av en lättnad i inkomstskatten, vilket utskottet anser väsentligt. Förslag i anslutning till den av reservanterna i utredningen gemensamt framlagda reservationen bör därför utarbetas av Kungl. Maj:t och föreläggas höstsessionen.»

dels ock under punkten B 4) hemställt,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 675 av herr Källqvist m. fl. och II: 808 av herr Jönsson i Ingemarsgården m. fl. samt i anledning av de likalydande motionerna I: 673 av herr Bengtson m. fl. och II: 811 av herr Hedlund m. fl. måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till årets höstsession om åtgärder i syfte att stimulera det enskilda sparandet i enlighet med den av ledamöterna Antonsson, Brundin och Danmans avgivna reservationen till utredningen om sparstimulerande åtgärder (SOU 1961: 2) innefattande

dels *skattepremiering* för medel som insättes å särskilda sparkonton i bank eller därmed jämförlig inrättning,

dels allmänt *utjämningskonto* enligt i reservationen angivna riktlinjer.

IX) av herrar *Spetz, Söderquist, Kollberg* och *Gustafson* i Göteborg, vilka beträffande *justering av de s. k. schablonavdragen*

dels — under åberopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 475 av herr Lundström m. fl. och II: 552 av herr Ohlin m. fl. — ansett att utskottet bort tillstyrka de i motionerna framställda yrkandena;

dels ock under punkten B 7) hemställt,
att riksdagen i anledning av nämnda motioner måtte
a) för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 33 § 2 mom., 50 § 2 och 3 mom. samt 51 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

33 §.

2 mom. Skattskyldig, som haft intäkt av tjänst, skall anses hava haft utgifter, som i 1 mom. sägs, till ett belopp av minst 100 kronor.

Vad i första stycket sägs skall icke gälla, om summan av utgifterna uppgår till eller överstiger summan av intäkterna, ej heller i den mån avdraget genom tillämpning av nämnda stycke skulle komma att överstiga summan av intäkterna.

(Se vidare anvisningarna.)

50 §.

2 mom. För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres såvitt angår hemortskommunen den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med kommunalt Ortsavdrag.

Finnes skattskyldigs — — — jämkning medgivits.

Om skattskyldigs — — — ovan sägs.

Skattskyldig, vars — — — stycket förmäles.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till jämna tiotal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 mom. För skattskyldig — — — stycket förmäles.

Kan kommunalt — — — i kommunen.

För annan — — — beskattningsbar inkomst.

(Se vidare anvisningarna.)

51 §.

För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, inträder skatteplikt till kommunal inkomstskatt

i hemortskommunen: då den beräknade beskattningsbara inkomsten där uppgår till minst 20 kronor;

i annan kommun: då den beräknade beskattningsbara inkomsten där uppgår till minst 100 kronor.

För annan skattskyldig än i första stycket sägs inträder skatteplikt, då den beräknade beskattningsbara inkomsten i kommunen uppgår till minst 100 kronor.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om efter-taxering för år 1962 eller tidigare år.

b) antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 9 § 2—4 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt

Härigenom förordnas, att 9 § 2—4 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

9 §.

2 mom. För skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med statligt ortsavdrag.

Finnes skattskyldigs — — — jämkning medgivits.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till jämna tiotal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 mom. För annan skattskyldig än som i 2 mom. avses utgör den taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst.

4 mom. Skatteplikt till statlig inkomstskatt inträder

för fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret: då den beräknade beskattningsbara inkomsten uppgår till minst 20 kronor;

för annan skattskyldig: då den beräknade beskattningsbara inkomsten uppgår till minst 100 kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1962 eller tidigare år.

c) antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 8 § förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt

Härigenom förordnas, att 8 § förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

8 §.

Har skattskyldig hemmavarande barn, som icke fyllt 21 år, skall, därest barnets till statlig inkomstskatt beräknade beskattningsbara inkomst icke uppgår till minst 20 kronor, den skattskyldige taxeras jämväl för barnets förmögenhet. I den skattskyldiges skattepliktiga förmögenhet inbegripes i sådant fall jämväl barnets förmögenhet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1962; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1962 eller tidigare år.

d) antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272)

Härigenom förordnas, att 4 § 1 mom. uppbördsförordningen den 5 juni 1953 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

4 §.

1 mom. Har lokal — — — sådana tabeller.

Skattetabellerna skola — — — förmögenhet, samt

att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än dels ortsavdrag, dels därutöver ett belopp av trehundrafemtio kronor för skattskyldig, som avses i 2 mom. första stycket 2) här nedan, och tvåhundra kronor för annan skattskyldig, dels ock, såvitt angår taxeringen till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvarande för skattekrona och skatteöre det belopp, som enligt 3 mom. legat till grund vid uträknandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

Tabellerna skola icke upptaga preliminär skatt för belopp, som motsvarar en till statlig eller kommunal inkomstskatt taxerad inkomst, understigande ettusentvåhundra kronor, eller till sådan skatt beskattningsbar inkomst understigande tjuo kronor. Inkomstbelopp och skattebelopp skola angivas i helt antal kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1962 och skall dessförinnan tillämpas såvitt angår upprättandet av skattetabeller för inkomståret 1962.

X) av herrar *Sundin* och *Vigelsbo*, vilka

1. beträffande *sparavdrag för jordbrukare m. fl.*

dels ansett, att den del av utskottets yttrande å s. 20 som börjar å rad 1 uppiifrån med orden »Även om» och slutar å rad 22 uppiifrån med orden »och II: 809.» bort erhålla följande lydelse:

»Till stöd för motionsyrkandet har inte i främsta rummet åberopats dess inverkan på sparandet, utan att en vidgad rätt att åtnjuta sparavdraget skulle medföra ökad rättvisa mellan olika kategorier inkomsttagare. Frågan gäller således en avvägning i beskattningen mellan olika skattskyldiga. Utskottet är för sin del inte övertygat om att den av motionärerna förordade metoden härvidlag är den lämpligaste. Allmänna skatteberedningen har till uppgift att överse beskattningen i hela dess vidd och kommer således att uppmärksamma även de inkomstslag som här är i fråga, nämligen inkomst av rörelse, jordbruksfastighet och annan fastighet. Utskottet förutsätter att den av motionärerna berörda avvägningsfrågan beaktas i ett dylikt sammanhang och anser sig härigenom ha besvarat förevarande motioner.»

2. beträffande åtgärder för *stimulerande av sparande*

dels ansett att den del av utskottets yttrande å s. 21, som börjar å rad 22 uppiifrån med orden »I anslutning» och slutar å rad 27 uppiifrån med orden »förevarande motionsyrkanden», bort erhålla följande lydelse:

»I fråga om det i motionerna I: 673 och II: 811 framförda yrkandet om premiering av det personliga nysparandet, finner utskottet i likhet med motionärerna synnerligen starka skäl tala för en premiering av det personliga nysparandet oavsett i vilken form det sker. Den i motionerna åberopade metoden för en sådan premiering synes lämplig. Utskottet tillstyrker således bifall till yrkandet om förslag i ärendet till innevarande års höstriksdag och förutsätter härvid att vad i motionerna anförts om samordning med särskilda sparkonton och utjämningskonton uppmärksammas.

Av det anförda framgår att utskottet inte kan tillstyrka de i motionerna I: 351 och II: 409 liksom i motionerna I: 674 och II: 813 framförda yrkandena om olika stimulerande åtgärder för vissa speciella former av sparande.»

dels ock hemställt under punkten B 4 a),

att riksdagen — med bifall till yrkandet i motionerna I: 673 av herr Bengtson m. fl. och II: 811 av herr Hedlund m. fl. i förevarande del — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t an hålla om förslag till innevarande års höstriksdag rörande stimulans av det personliga sparandet i vad avser premiering av det personliga nysparandet av reell karaktär, i enlighet med vad i motionerna anförts.

3. beträffande *avdrag för sjuk- och olycksfallsförsäkring avseende jordbrukare m. fl.*

dels ansett att den del av utskottets yttrande, som börjar å s. 22 rad 22

uppifrån med orden »Ett slopande» och slutar å s. 23 rad 6 nedifrån med orden »föreliggande motionerna.», bort ha följande innehåll:

»Ett slopande av den schablonmässigt bestämda delen av försäkringsavdraget skulle leda till skatteskärpningar för de grupper skattskyldiga, vilka på grund av egna inkomster eller eljest har inga eller små kostnader för försäkringspremier. Denna olägenhet kvarstår även om ett utbrytande av sjukförsäkringsavgiften från försäkringsavdraget samtidigt genomföres. På grund härav anser sig utskottet inte kunna tillstyrka att dessa åtgärder nu genomföres. Skall ändringar beträffande försäkringsavdraget genomföras bör detta uppenbarligen ske i samband med andra ändringar i beskattningen, så att möjlighet finnes att kompensera dem som får höjd skatt på grund av ändringen i försäkringsavdragets konstruktion. Utskottet avstyrker därför de angivna motionsyrkandena.

Med det anförda — — — (= utskottet s. 22 rad 3 nedifrån—s. 23 rad 15 uppifrån) — — — en orättvisa.

Den av motionärerna påpekade olikheten i beskattningen bör enligt utskottets mening snarast undanröjas. Detta synes lämpligast kunna ske genom att företagare beredes möjlighet att i rörelsebilagan till självdeklarationen utföra avdrag för ifrågavarande försäkringsutgifter. Utskottet tillstyrker således bifall till det i motionerna I: 74 och II: 85 samt I: 487 och II: 549 framställda yrkandet.»

dels ock under punkten B 6) hemställt,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 74 av herrar Eric Carlsson och Sundin samt II: 85 av herr Fälldin ävensom de likalydande motionerna I: 487 av herr Sveningsson m. fl. och II: 549 av herr Nilsson i Svalöv m. fl. måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 22 § 1 mom., 29 § 1 mom. samt punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten av jordbruksfastighet må avdrag göras för omkostnader, såsom för:

allt, som är att hänföra till driftkostnader, såsom lön och underhåll åt arbetspersonal, som uteslutande eller huvudsakligen använts för jordbruket eller dess binäringar; anskaffning av levande eller döda inventarier till ersättning för avyttrade, utrangerade eller genom olycksfall eller kreaturssjukdom förlorade; reparation och underhåll av byggnader, stängsel, diken och inventarier; inköp av utsäde, foder, gödselmedel och dylikt; kostnader för

skogs vård och underhåll, såsom förvaltning, bevakning, väg- och byggnadsunderhåll, skogskultur, skyddsdikning, skogsindelning med mera dylikt, ävensom, då fråga är om skogsavverkning, kostnader för virkets huggning, tillredning, utdrivning, flottning med mera; sjuk- och olycksfallsförsäkring av icke obligatoriskt slag avseende ägaren eller brukaren av fastigheten, försäkring av arbetspersonal, byggnader, skog, gröda, förråd och inventarier, som ej äro att hänföra till personlig löseegendom, med mera sådant;

värdeminskning, som — — — tillhörande fördelningsledningar.

Har skog — — — tidigare medgivits.

Har växande — — — av upplåtelsen.

Hemmavarande barn, — — — tillhöra arbetspersonalen.

Har sambruksförening — — — nämnda gottgörelse.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — jämförlig verksamhet;
premier för sjuk- och olycksfallsförsäkring av icke obligatoriskt slag avseende rörelseidkaren;

speciella för — — — tillhörande fördelningsledningar.

Har skattskyldig — — — oavskrivna värde.

Anvisningar

till 20 §.

1. Till skattskyldigs levnadskostnader, för vilka avdrag enligt denna paragraf ej medgives, räknas bland annat premier för egna personliga försäkringar och avgifter till kassor, föreningar och andra sammanslutningar, i vilka den skattskyldige är medlem. Att i vissa speciella fall avdrag dock får göras för dylika premier och avgifter, framgår av stadgandena i 22 § 1 mom., 25 § 1 mom., 29 § 1 mom., 33 § och 46 § 2 mom.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

XI) av herr *Spetz*.